

Переді мною — хмурий, лютий,  
тюремний, вкритий мохом, мур.  
Іржава брама. Камінь кутий.  
Тьма безпромінних амбразур.

Стоїть він свідком грізнослівним  
розпусти, скверни, лихоліть;  
овіяний прокляттям гнівним,  
облитий кров'ю, він стоїть.

Стоїш, німий... Кажу я стиха:  
коли б ти, муре, говорив,-  
яку б то думку нову на втіху  
ти, речнику, нам показав?

Кривавих слів нової пісні  
навчив би, певне, ти співця,-  
і клич його грізний, зловісний,  
страшніший був би од свинця!

Стоїш, німий... Кажу я стиха:  
коли б ти, муре, впав ураз,  
яку б картину пекла й лиха  
тоді розкрив би ти для нас?

Стоїть, мов скеля понад морем,  
і смерть таїть у глибині,  
на небі хмарищем суворим  
вкриває зір рої ясні.

Та день наступить неминучий,  
нарине хвиль буремних плин  
і зрушаться граніти з кручі  
в безмежний шир — у шум глибин.

Настане час — і вихор добрий  
порозганяє хмари тьми  
і зорями укритий обрій,  
радіючи, побачим ми.

Ще прийде день і сліз, і крові,  
омиє він камінну путь  
і гніву бурі стрімголові  
тебе, злий муре, геть зметуть!

1896

Перекладач: Микола Бажан